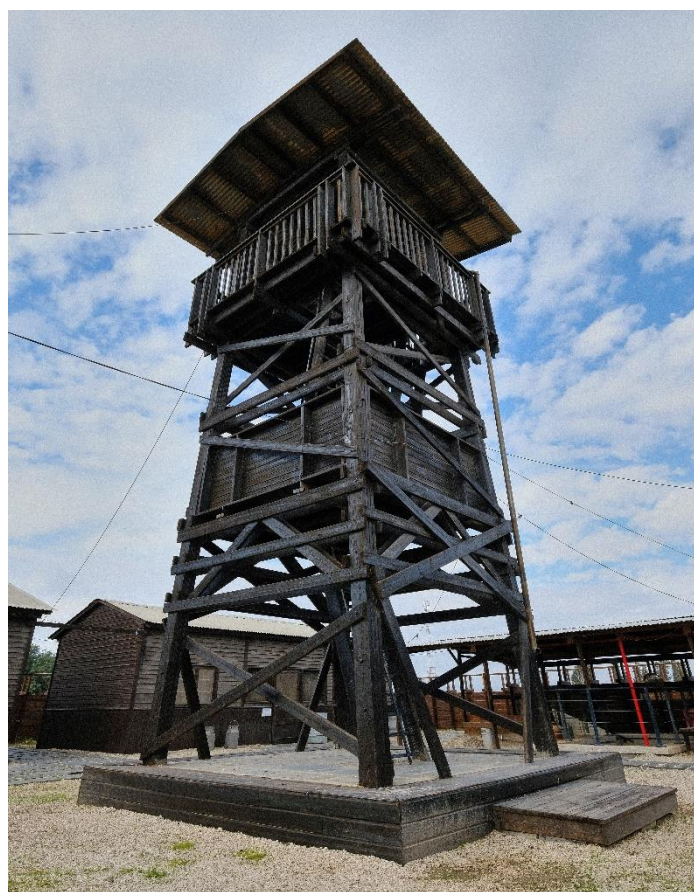




עלון קיבוץ ניר דוד (תל עמל)
דצמבר 2021



דגם המגדל באתר חומה ומגדל
צילום – קורינה מגס [2021]



יהושע סגל – המגדל הראשון
טכניקה של חיתוך בעץ [1941]

מה בעלון

עלון דצמבר כולל ברובו את אירועי חנוכה וחג הקיבוץ, בתמונה ובאומר. מקווה ששפע האור, האנרגיות הטובות והאירועים הססגוניים, צלחו בהצלחה את המעבר אל המדיום הכתוב.

עלון דצמבר גם סוגר שנה ראשונה לתפקידי כעורכת. זו ההזדמנות להזכיר כי על פי החלטת הקיבוץ, אדם המנוי על עלון מודפס, משלם עליו שקל אחד. בתקציב של חודש דצמבר יראו המנויים את התשלום על שנת 2021, כל אחד לפי מספר החודשים בהם קיבל את העיתון.

זו גם ההזדמנות להגיד שוב כי העלון הוא במה פנימית, חברתית, ומוזמנים להעביר אלי רעיונות ונושאים שיש עניין לעסוק בהם, כולל עידכונים על אירועים פרטיים וחברתיים, על מנת שאוכל לברך, להשתתף בצער ולשתף את הציבור.

מברכת את ניר נגלר שהתגייס החודש לצה"ל.

עלון מס. 12 בשנת 2021, מס. 2278 למניין עלוני הקיבוץ

שותפים לעלון: אורי קלס / אסתי בר טל / בונקה כרמי / דגנית סברנסקי-פרג
דודו לבני / חיים נפתליס / הילה דגני / יובל פירדמן / יעל פז / יערה וגנר
לאה שוורץ / ליאת טובין / משפחת ויטמן-נאור (רונן ומיכל) / נעם יחיאלי / עידו גופר
ענת פונרו-כפרי / ענת גדה-שוורץ / צילה זילבר-גולומב / קובי מירום / ראובן קפלן
רחלי ששון / שאול גולומב / שחם מיטלר / שירה ורדי / שרון ושחר גורן / שמרית ויינר

עיצוב הלוגו החדש: עדי מידה

צילומים: יקי זנדר / תרבות ניר דוד / נעורים / קורינה מגס
רישום דיוקנות: כלנית מלכין / חריטה בעץ: יהושע סגל / עיצוב מודעה: עינת אזולאי

תודה מיוחדת ליהודית אייל, ארכיונאית הקיבוץ על החומרים, ההגה והליווי

הפקת העלון בגרסת עיתון: ענת קרונר
עורכת: סמדר יחיאלי

עלון פנימי, כל הזכויות שמורות

עדכוני קהילה

שחם מיטלר מנהל קהילה – אחזקה ונהיגה ברכב תפעולי (קלבקאר, גולפית, איזיגו וכו') – נהלים וכללים באזור תפעולי סטטוטורי

ברצוני להאיר את עיניכם בנושא רכב תפעולי:

לאחר שרכשת / קיבלת רכב תפעולי, יש לפנות לשמוליק פרמינגר כדי לקבל הסבר להמשך התהליך. שמוליק, המפקח על הרכב התפעולי מטעם משרד התחבורה, ישלח לדוא"ל שלכם את התקנות של רכב תפעולי ומסמך בנושא תפעול ובטיחות.

שלושה נושאים עיקריים עליהם יש להקפיד:

1. רישיון נהיגה ברכב. 2. ביטוח חובה + צד ג'. 3. מעקב תקופתי ורישוי ע"י מפקח רכב תפעולי ורישום בתיק הרכב.

המשמעות – אם חלילה יקרה משהו (לנהג, לנוסע, להולך רגל, לרוכב אופניים, לנוסעים ברכב אחר וכדומה) ואחד משלושת הדברים הנ"ל לא יתקיים או לא יהיה בתוקף, האחריות כולה נופלת על בעל הרכב / הנהג.

כלומר, אם חלילה יקרה משהו, הנוהג בכלי (שכעת אינו מורשה הלכה למעשה) יואשם בנהיגה ללא רישיון רכב וללא ביטוח! הביטוח לא יכסה שום נזק, וכל העונש והפיצויים יושתו על הנהג!!! זה יכול להיות שלילת רישיון נהיגה + קנסות + פיצויים (חלילה) במאות אלפי שקלים.

שימו לב – גם אם אחד ממרכיבי החבילה מתקיים (למשל, יש ביטוח בתוקף) אבל האחרים לא (למשל, שלנהג אין רישיון נהיגה בתוקף, או שלרכב אין אישור מאחראי הרכב התפעולי) אזי כל החבילה לא בתוקף!!! בדיוק כמו בכל רכב רגיל – תמיד נדרשים 3 מרכיבים: 1. רישיון רכב וטסט בתוקף 2. ביטוח חובה בתוקף 3. רישיון נהיגה לנוהג ברכב (בתוקף).

אנא מכם, כדי להימנע מבעיות וצרות (גדולות), שתפו פעולה עם שמוליק ובצעו את הנדרש, אם חלילה יקרה משהו, לא נוכל לעזור ...

הבהרה – כל האחריות לכלי, להתנהלות סביבו, לנהג ולנוסעים, היא על אחריותו של החבר/תושב המחזיק בכלי ועליו בלבד!!!

אסתי בר-טל, מנהלת הגיל הרך – על תהליכים ומפגשים...

נפגשנו, כל צוותי הגיל הרך במערכת: הדס, גפן, כלנית, רימון וניצן, למפגש חינוכי של יחד.

במפגש הכרנו את "הקול" של כל בית ואת הקול של כל אחת.

כל צוות בנה את מודל הגן שלו: מה חשוב, מה הוא היה רוצה שיהיה ומה חייב להיות.

בשלב השני כל אחת מיקמה את עצמה בתוך הגן.

לאחר סבב צוותי ואישי, הכין כל צוות לוח חזון לכלל בית. כל לוח מייצג את המשותף והמיוחד לכל אחד מהבתים.

לוחות החזון תלויים במשרד הגיל הרך והם תזכורת יומיומית נהדרת לכולנו.

מפגש זה היה הראשון השנה, מבין סדרת מפגשים חינוכיים ותהליכיים במערכת שלנו – יש למה לצפות.

החורף הגיע במלוא תפארתו אך בבתים שלנו חם, נעים ושמח:

בבית הדס מתגלגלים, זוחלים, נעמדים ומתיישבים.

בגפן משחקים, חוקרים ובודקים את העולם.

בכלנית יש ניצני משחק משותף, הילדים מדברים ומשתפים.

בגן רימון יוצרים, מטיילים, רוקדים ונהנים.

ובגן ניצן לומדים, חוקרים, שואלים, בונים ופועלים.

העשייה מחממת את הלב והגוף של כולנו, ילדים וצוותים.

המשך חורף חמים, בטוח ובריא



צוות בית כלנית



צוות בית הדס



צוות גן ניצן



צוות גן רימון

אצלנו בחצר

שאלתא

חיים נפתליס על מצב המדרכות

מדוע לא מקצים תקציב לחידוש המדרכות בקיבוץ? מצב המדרכות הוא גרוע שבגרועים: הן לא חודשו זה עשרות שנים, הן שבורות ושחוקות, פה ושם יש טלאי על טלאי שמבליט את הכיעור. מלבד העובדה שזה מקשה על העוברים ושבים מתושבי הקיבוץ, הרי זה גם תעודת עניות כלפי האורחים הרבים של התיירות. נשאלתי כבר ע"י אורחים למה קיבוץ כזה יפה נראה כה מוזנח במדרכות. אז בבקשה, הנהלת הקהילה, בבקשה למצוא תקציב לדבר כה חשוב לנראות הקיבוץ ולבטיחות התושבים.

שחם מיטלר משיב:

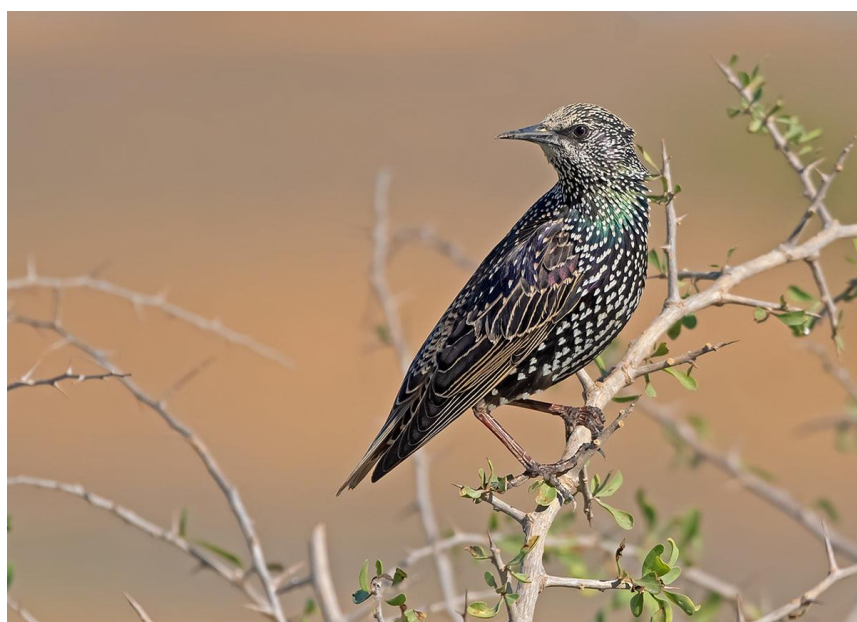
חלק מהמדרכות במצב לא טוב, הן לא לבד: יש גגות במצב עוד פחות טוב, כנ"ל קווי ביוב. כל התשתיות הוזנחו הרבה שנים ואנחנו נלחמים להגדיל את התקציב לטיפול בתשתיות שהוא אכן לא גדול. חלק גדול מתקציב התשתיות יושב באגש"ח ומיועד לתשתיות-על: כבישים ראשיים, גשר שרק עכשיו סיימנו אותו, ומומן מתקציב התשתיות.

כיום תקציב הקהילה לטיפול בתשתיות עומד על 850,000 ₪ לשנה, ובסכום הזה צריך לטפל בכל מבני הציבור שכולם במצב לא טוב, במדרכות, בעמודי תאורה, ובכל דבר הדורש תחזוקה, מקטן ועד גדול. למשל, מבני החינוך בניר דוד הם במצב מחפיר. אמנם אין סכנה חלילה והם טופלו במספר הבטים, ועדיין נדרשת בהם השקעה גדולה. מגדל המים הוא מבנה שמהווה סכנה (נפילה של חתיכות בטון) וכבר שנתיים דוחים את הטיפול בו בגלל שינוי בסדרי עדיפויות. יש מקומות שעדיין חסרה בהם תאורת רחוב. זה נכון שהשמיכה קצרה ותחתיה נמצאים הרבה לקוחות, ואין אחד שצודק יותר או צודק פחות, לכן, בכל שנה מטפלים בכמה מדרכות, כמה גגות וכו'.
לגבי הטענה הספציפית: השנה טופלו כמה מדרכות ועוד צפויות להיעשות מדרכות נוספות בתקציב 2021.

ועדת תכנון נפגשת באופן קבוע ועובדת באופן מסודר ושיטתי על פי רשימה מסודרת של כל הצרכים. היא קובעת סדרי עדיפויות במגבלות התקציב. את סדרי העדיפויות קובע הדרג המקצועי. בוועדה יושבים נציגים מכל הענפים המקצועיים: נציג של מחלק החשמל, נציג של התקשורת, של הבניין, של הנוי, כי בטיפול בתשתיות הרבה פעמים יש השקה של סקטורים שונים. אחרי שהוועדה בונה את סדר העדיפויות, התכנית השנתית עוברת לבחינה של הנהלת קהילה והיא יכולה לעשות בה שינויים.

לביא ואני מתכוונים לעבוד על הגדלת התקציב לתשתיות בשנת התקציב הבאה. אחרי הזנחה של הרבה שנים, ייקח זמן "ליישור קו" בכל הטיפול במבני הציבור והתשתיות. כמו כן, בשנת 2023 נדון בתכנית האסטרטגית הנקבעת ל- 5 שנים קדימה, שם אנחנו מתכננים להעביר חלק מהתקציב המיועד לתשתיות מהאגש"ח לקהילה.

נראה בשטח / בחצר



צילום: יקי זנדר

קובי מירום – הזרזיר

הזרזיר הינה ציפור הנפוצה כמעט בכל העולם. אלינו הוא מגיע לחרוף ממזרח אירופה. בקיבוץ אפשר לראותו יחיד או בקבוצות קטנות מתחת לעצי זית שפירותיהם על הקרקע. אפשר גם לראותם על חוטי חשמל. הזרזיר בעל תיאבון גדול וניזון בעיקר מחרקים. את עיקר

חיפוש המזון הוא עושה בהליכה על הקרקע, כשהוא הולך ורץ. בגודלו הוא קרוב לשחרור או למיינה (קרובת משפחה). צבעו שחור בגוון ירקרק מנוקד בנקודות לבנות-ורודות.

הזרזיר שייך למשפחת העורבים ובארץ יש לו בני דודים: זרזיר ים המלח שנקרא גם טריסטמית על שם חוקר הארצות האנגלי טריסטראם, וזרזיר אֶרְבָּה (שבשנות ה-80 שהה אצלנו ללינת לילה בפיקוסים). שמו באנגלית Starling. השם זרזיר מופיע כבר במקרא, בספר משלי - זֶרְזִיר מְתַנְּיִם (פרק ל'), אם כי אין וודאות שמדובר באותה ציפור.

הזרזירים הם ציפורים חברותיות ורעשניות ביותר, הן במעוף והן במנוחה. במשך היום הם משוטטים ומחפשים מזון בלהקות של עשרות ומאות פרטים, במזבלות פתוחות, בשדות חקלאיים, ברפתות ובכרי מרעה. לקראת לינת לילה, הם מתקבצים בלהקות של אלפי פרטים ומבצעים מחול אקרובטי בעל תיאום מושלם! הסבר אחד למחול זה, שהוא אמצעי להרחקת עופות דורסים כמו ניצים ובזים. הזרזיר ישהה אצלנו עד אמצע חודש פברואר.



**התקבצות בלהקות לקראת
לינת לילה**



קובי העביר לי פתק שקיבל לפני
שנים רבות, ואלמלא העדות הבאה,
היינו סבורים שזוהי מהתלה

מתוך: כך זה התחיל, ספר בעריכת נחמה גנוסר

"הייתי בעולם והוא ולא רציתי לחזור" – **בונקה כרמי** [1946]

חליתי קשה מאוד בשני מיני הקדחת שהיו נפוצים בינינו: "טרציאנה" ו"טרופיקה". היה זה בזמן המאורעות ולא יכלו להוביל אותי לבית החולים בעפולה כי ירו על הדרך. שכבתי בצריף מחוסרת הכרה. כשהתעוררתי היה לי קצת חבל. לא היה לי שום חשק לקום, להתלבש, לנעול נעלים וכו'.

אמרו לי שעלי להבריא ולאכול הרבה בשר. איפה היה אז בשר? מרכזת ועדת הבריאות אמרה לבחורים הצעירים לצוד זרזירים והיא עצמה טיגנה אותם בשבילי. אפילו אכלתי מהם.

[בונקה כרמי מהמייסדים, סבתא של לימור גינת]

נעם יחיאלי – הזרזירים של פעם (סיפור)

"הזרזירים של היום הם לא הזרזירים של פעם" וכך גם חוויות הילדות נקשרות לעולם שהולך ונעלם. הכול התחיל בקבוצת הנערים הדרוזית שבאה לקיבוץ בסוף שנות ה-50 (כנראה דרך מפ"ם) למטרות של "עבודה ואידיאולוגיה".

הללו נהגו לשוטט ברחבי המשק ולחפש אתגרים שסופם ערב לחך. וכך נוצר המפגש המנצח בין הרוגטקה הדרוזית (נוסח דויד וגוליית) לבין להקות הזרזירים האין סופיות שפקדו בחורף את הרפת והסילו. ואילו אנחנו, "ילדי החלום" של בטלהיים – שמחנו להתלוות אל הנערים ולחסות בצילם, שעה שטיפלו בשלל הצייד.

באותם ימים, טרם הומצאו המושגים חמלה והגנת הטבע, ולכן, כמו ילדי "בעל זבוב" של גולדינג, לא התרגשנו למראה הכנת הפך שכללה מליקת ראשם של הזרזירים, מריטת הנוצות ושליפת הקרביים.

כאמל היה נער מגודל, ידידותי במיוחד, שנהג לשתף אותנו באותן חניגות, בהן צלה את בשר הזרזירים משופד על חוט ברזל מעל מדורה שהבעיר בצד הפרדס שמאחורי החשמלייה.

הא – כמה טעים היה הבשר הנוטף, נימוח בין החך ללשון, ששום מישלן לא ישווה לו.

עברו ימים, ומה רב היה הצער כשהדרוזים חזרו לכפר מולדתם ואנו נשארנו עם טעם של עוד ...

חנוכה וחג הקיבוץ – רשמים ותמונות



הילה דגני, רכזת תרבות מסכמת את אירועי חנוכה וחג הקיבוץ

אירועי חנוכה עברו חלפו ופנינו לסילבסטר, לט"ו בשבט (שבת 15.1, שמרו את התאריך), ואוטוטו גם לפורים.

נכנסנו לשנת ה-85 בנר שני של חנוכה, בערב מיוחד ומרגש:

"מפגשים לאור נרות"

בנר רביעי של חנוכה בנינו למפיונים, ובמקביל התקיים מירוץ הלפיד, שחברו יחד ל:

"מצעד של אור ושיר"

בנר שישי של חנוכה (שבת בצהרים) קיימנו פעילות בתחנות שנחתמה בטקס, ובערב צפינו במופע שנכתב והופק

על-ידי בני הנעורים: "תל עמל נהדרת" – יום שהוקדש ל:

"חג הקיבוץ"



מפגשים לאור נרות

הוקרא בפתיחת המפגשים כתבה שמרית ויינר

נר שני של חנוכה היום, קהילת ניר דוד חוגגת 85 שנות קיום, והיום יותר מתמיד לומדים להעריך את הבית שלנו שאין שני לו, כי שום דבר אינו מובן מאליו.

שנה רצופת אתגרים עברה עלינו כאן, תקופה כזאת שתיכתב בדפי ארכיון הקיבוץ בצבעים של שחור ולבן. יכתבו על מגפה שסירבה לדעוך, ומי הנחל שאיבדו במקצת את צלילותם, על תקופה שמעלה שאלות, על כוחנו ואחדותנו, ועל הבחירה לחיות פה בניר דוד חרף כל האתגרים ואולי דווקא בגללם.

ולאט, לאט מגלים, שכאשר מרימים את העיניים מהמדרכה, פוגשים פתאום עיניים מחייכות, וחוזקות ואיכויות שלא הכרנו ונעים כל כך לפגוש ולגלות.

זאת תקופה של התחדשות ובנייה מחדש, עת לנער את האבק ולשאל שאלות של זהות, על שונות ועל גיוון, על קהילה והתחדשות.

והנה אנחנו מגלים שיש לנו כאן קהילה חזקה ומגוונת שכותבת את סיפורה בצבעים של ישן וחדש, תערובת של שוני ואחידות – אנשים בצבעים שונים, מעדות שונות, בעלי דעות שונות, שיש להם מכה אחד מאחד, ואם זה כך, הרי ממש כמו בחנוכייה – אנו שונים זה מזה אך עומדים יחדיו על בסיס משותף.

שמחים סוף סוף להיפגש!

"מפגשים לאור נרות".

נשות ואנשי הצוות המארגן: תמר מאירי, אסתי שורר, צילי פרי, שירי פרידמן, שירה ורדי, אריה ששון, שמרית ויינר.

נשות ואנשי צוות ההנחייה: אורית פישר- שלם, שרון גורן, רחלי ששון, מאיה ארטל, גלי ורון אשכנזי, גיל טובין, אושרית טובין, אוסי הרצוג, שירה ורדי, שירי פרידמן, שירה ורדי, שמרית ויינר.

המארחים הרבים והנהדרים שפתחו את ביתם: מוניקה וחיים שטרן, אייל פרי, נעמה ויואב ויינר, אסתר וערן פז, ענבר דגן, זהבה נצר, אסתי שורר, דורה ברק, מישל ואיתן כהן, הגר סולומון.

תודה גדולה לצוות, למנחים ולמארחים הרבים. ריגשתם וחיברתם.

מפגש בביתם של מוניקה וחיים שטרן



מפגש בביתם של נעמה ויואב ויינר





מפגש בביתה של ענבר דגן



מפגש בביתה של זהבה נצר



מפגש בביתה של דורה ברק

**מפגש בביתה
של הגר סולומון**



**מפגש בביתם של
מישל ואיתן כהן**



**מפגש בביתו של
אייל פרי**



**מפגש בביתה
של אסתי שורר**



מפגש בביתם של אסתר וערן פז

ברכה שכתבה וקראה רחלי ששון במפגש לאור הנרות

סיפור ממני למת מפאור

יש אור יום - אור השמש - פאורן מאוון,
שמאורה ומחממה.
יש אור פנים שמאור אנו שם הידבר בחשינה
יש אנו אור נלוא פמאור אנו שם (פסיג)
שאלו, אור השמילים בן הפתים.
יש אור נכח לשבג ואנו
איש נוא מתוכה להאור ולחיינו גבולג לקר.
פאור - תמיד משמח - מיל פמושף וכבד.

איש אור אחר, זה פולצו מהלך נכנס
ללם אחר - אורו של החורף.
בלוון מחויבת - און מלבינה הכפוזק של
אור מהלך, אור המשמח אנגן ומקבל
אור שמעביה שמחה שובה וביטא
חורף של שנים - פנאנים ומקבלים בו זמניג.
כל כך פשוט וכל כך נפלא
קחו אצבע אור הסיפור - שילווה אצבע
ל יום - תשמחו ותשמחו

רחלי

מתאריך 2021

תשפ"ב

סיכמה את הערב שירה ורדי

לאור הנר – חנוכה תשפ"ב בניר דוד

"אין כוח חזק בעולם, אמרה האנתרופולוגית מרגרט מיד, מקבוצת אנשים מחויבים ואכפתיים. זה הדבר היחיד ששינה אי פעם את העולם".

ביום העלייה, ערב נר שני של חנוכה 29/12/2021 כ"ו כסלו, התקבצו כ-180 חברי הקהילה, בעשרה בתים מארחים, למפגשים אינטימיים לאור נרות החנוכה. בכל בית התארחו כ-15 אנשים, התאספו, אכלו, שוחחו, שיתפו, שיחקו ובעיקר – נפגשו. זוהי מסורת שסימנה השנה חמש שנים להיווסדה.

במטרה 'לנער את האבק ולשאול שאלות של זהות', כדברי שמרית ויינר בטקסט מקסים שכתבה ושהוקרא בתחילת המפגשים, עסקו הקבוצות בבתים השונים בסוגיות של נפרדות ואחדות, ומיפו מאפיינים מאחדים ומייחדים, מתוך הבנה שאלה וגם אלה, כוחות ומשאבים העומדים לזכות הקהילה. האווירה האינטימית והקרובה אפשרה שיתוף בסיפורי עבר, בתחושות הווה, בתקוות לעתיד, ובאופן כללי, המפגשים אופיינו בכנות רבה מצד המשתתפים ששיתפו בכל אלו.

"היו שם כמה רגעים מרגשים. נוצרו שיחות שלא היו קורות בשום סיטואציה וחיבורים ייחודיים. אני מרגישה זכות להנחות ולהיות במקום ייחודי זה", מספרת אושרית שטילרמן, שהנחתה באחד הבתים.

כמדי שנה, נהנינו והתרגשנו מתנועת המשתתפים בשבילים לקראת הבתים המארחים שלהם בתחילת הערב. כמדי שנה, שמחנו בהרחבת מעגלי ההיכרות וה'שלום' על השביל אחרי אותו ערב.

ואני? אם זהו לא חוסן קהילתי - אינני יודעת מה כן.

אנחנו מודים מקרב לב למארחים, למנחים ולמשתתפים, שאפשרו את קיומו של הערב הקסום הזה. מי ייתן שנזכה לערבים רבים נוספים.



מצעד של אור ושיר

בנר רביעי של חנוכה בנינו למפיונים, ובזמן ההכנה עקבנו LIVE אחר מרוץ הלפיד של הנעורים שהתרחש במקביל. הנערים/ות יצאו מבית אלפא, באותו מסלול שאבותינו החלוצים צעדו בו לפני 85 שנה. המרוץ נערך בבוץ ובגשם שלא הרתיעו את הנוער. הצטרפו אליו ילדי א'-ו' לקראת הקטע האחרון שהסתיים בחדר האוכל. שם הוציאו אותנו למצעד מלא באור ובשיר בהובלת המתופף הדר ברקוביץ'. סיימנו בהדלקת נרות ואכילת סופגניות ברחבת המדגרה יחד עם דיירי בית הבריאות. היה מרגש ומשמח! תודה רבה לכל מי שעזר, הוביל, צילם כדי שהערב הזה יתרחש.

תודה ללאה וענת שוורץ שתכננו לנו ערב למפיונים משובח וליעל קרונר, עטר אבידור, עדי מגס, שירן פינקלשטיין, אורטל ביכובסקי, טל שיפוני וקרין רבינוביץ' שהצטרפו לצוות ועזרו בכל.

תודה לגל גרינברג על הצילום ממעוף הציפור.

ותודה לעינת אזולאי ולענת כפרי שהובילו את המרוץ במקצוענות רבה.

תודה לחברות וחברי המדגרה שאירחו אותנו כל כך יפה.

ותודה לאסנת וצוות חברותא על האירוח החם.

על מרוץ הלפיד שמעתם ?

השנה קיבל המרוץ תפנית בעלילה. בשיתוף (מעורר השראה לבאות) עם הילת התרבות המקומית ובהפקת צוות ההדרכה של הנעורים, יצאנו חח"קי הישוב, כן כן כולנו מ- א' ועד י"ב למרוץ לפיד בסימן מסלול העלייה לקרקע. אי שם על אדמות בית אלפא (בואך למיני קיבוץ של ימי המוסד החינוכי), בטקס צנוע, תחת ענני גשם המאיימים על נחישות הרצות והרצים הצעירים, בנקודת הציון ממנה יצאו ראשוני הישוב למבצע חומה ומגדל. שם זכינו לסקירה היסטורית מרתקת בחסות שאול גולומב ובשיתוף נציגות בית אלפית – יהודה גולני ששיתף בנקודת המבט של חברות וחברי קיבוץ בית אלפא. [סיפורו של שאול גולומב יופיע בהמשך]

הלפיד הוא והגשם לא כיבה לו ! כ- 150 רצות ורצים, כל אחד לפי יכולותיו ובהתאמה לגילו, צלחו את המרוץ והגיעו לקו הסיום רטובים, גאים ונרגשים. שם נפגשו עם הדורות הצעירים והוריהם להמשך מצעד הלפידים בין הגשרים ועד להדלקת הנרות באירוח המדגרה והבית הסיעודי.

הזדמנות להודות לכל המעודדים והמעודדות על השבילים ולכל מי שתרמו להצלחת ההקרנה של אירוע המרוץ על המסך הענק בחדר האוכל.

אסיים בברכת דרך ותקווה שרגלינו הרצות והחולצות הרטובות יטמיעו בכולנו את סיפור העלייה המיוחד והמייחד את מי שהיו ראשוני הישוב ואת מי שאנחנו בהווה ונהיה בעתיד.



לו יהי, ענת כפרי-פונרו



נקודת הזינוק,
איזור בית אלפא

שאל גולומב – סיפור "החומה והמגדל של תל עמל" (ניר דוד)

(סיפור לבני הנוער בנקודת הזינוק של מרוץ הלפיד, 2.12.21)

בשנות השלושים של המאה הקודמת התחילה ה"קרן הקיימת" לרכוש אדמות באזור עמק בית שאן. בעלי הקרקעות מהם נרכשו האדמות היו "אפנדים" עשירים שישבו בעיקר בדמשק. את הקרקעות עיבדו אריסים. מי שהיה אחראי על הרכישות מטעם הקרן הקיימת היה מוסה גולדנברג מבית אלפא.

בתקופה זאת התארגן גרעין השומר הצעיר "תל עמל" שהיה הגרעין הראשון של השומר הצעיר בארץ וכלל חברים מקיני השוה"צ בחיפה, בתל אביב, בירושלים ומבית הספר החקלאי "מקווה ישראל". הגרעין הקים מחנה זמני באזור "נחלת יצחק", היום גבעתיים.

בשנים 1932 עד 1936 הצטרפו לגרעין תל עמל חברי גרעין "מסד" של בוגרי תנועת השומר הצעיר מפולניה, דבר שהכפיל את מספר חברי הגרעין וחיזק אותו.

כבר בשנת 1931 התחיל גרעין תל עמל להתעניין באזור "תל שוק" כמתאים להתיישבות. המקום מספיק רחוק, יש בו הרבה מים, יש יתושים וקדחת ויש קיבוץ שכן – בית אלפא שגם הוא מהשומר הצעיר.

מכיוון שבאותה תקופה היה לקק"ל מחסור בכספים לרכישת אדמות, היה "תור" להתיישבות ע"פ הוותק. הקיבוצים בית השיטה ושדה נחום היו לפני תל עמל בתור. גם הם לטשו עין על אזור תל שוק.



אחת מחברי גרעין תל עמל היתה **נחמה גנוסר** שמשפחתה עלתה מדרום אפריקה. הקיבוץ החליט לשלוח את נחמה לדרום אפריקה כשליחה מטעמו במטרה לגייס תרומות מיהודי דרום אפריקה (שהיו מאוד עשירים) כדי לאפשר את רכישת האדמות באזור תל שוק. המגבית שעשתה נחמה הצליחה וגויס שם מספיק כסף לרכישת קרקעות תל שוק.

ציוני דרום אפריקה תרמו את הכסף בשני תנאים: 1. שהכסף ינתן ל"קרן הקיימת" ויועד לרכישת אדמות "תל שוק" עבור ההתיישבות של גרעין "תל עמל". 2. שהקיבוץ שיוקם על הקרקעות שיירכשו יקרא על שם דוד וולפסון שהיה יו"ר התנועה הציונית אחרי הרצל. ואכן כך היה ושם הקיבוץ שונה ל"ניר דוד".

בשנת 1980 פנה יהושע לוריא בשם
הקיבוץ לוועדת השמות של המדינה
בבקשה להוסיף לשם ניר דוד, את
השם המקורי ולאחר התדיינות נקבע:
קיבוץ ניר דוד (תל-עמל).

כדי ל"קבוע עובדות בשטח" העביר
קיבוץ תל עמל את המחנה הזמני שלו
מגבעתיים לבית אלפא והתחיל לעבד
את שטחי "תל שוק". הוקם שם
(במקום בו נמצאת היום שכונה
ההרחבה) גן ירק, וניטעו מטעים.

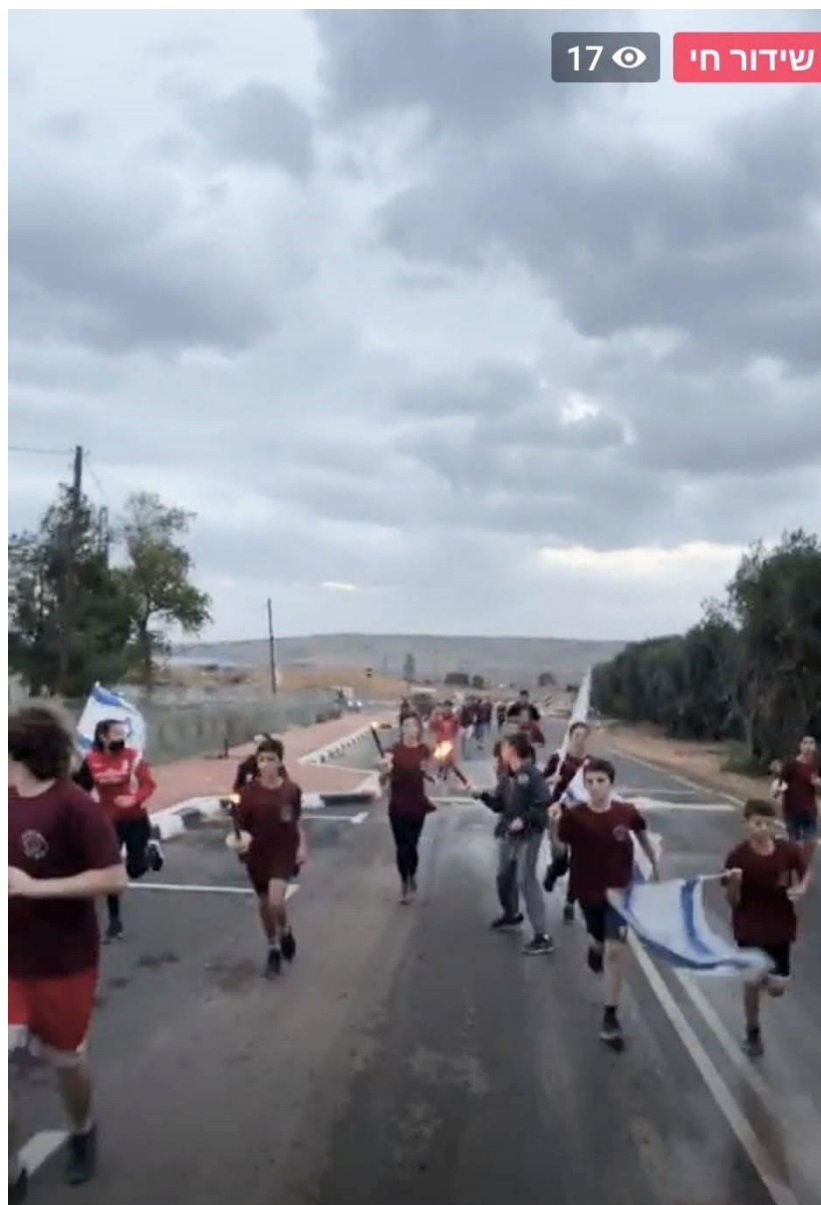


ארכיון ניר דוד

בתחילת 1936 הכריזו הערבים שישבו בארץ על ה"המרד הערבי". ערביי ארץ ישראל נלחמו נגד השלטון האנגלי ונגד העלייה וההתיישבות של היהודים בארץ. באחד הלילות פורעים ערבים העלו באש את גן הירק. היתה זו תקופה מתוחה מאוד מבחינה בטחונית והיה מסוכן לנסוע בכבישי הארץ. חברי תל עמל שהיו נחושים להקים ולממש את חלומם להתיישב באזור "תל שוק" למרות האיומים מהערבים, יזמו את הרעיון להקמת הקיבוץ ביום אחד ע"י "חומה ומגדל" ניידים שנבנו מראש בבית אלפא. החומה שהייתה בנויה משני לוחות עץ שביניהן נשפכו אבני חצץ היתה אמורה להגן על חברי הקיבוץ שחיו בתוכה. התכנית היתה שהמגדל וחלקי החומה יועברו על עגלות לאזור תל שוק ויוקמו במקום באותו יום. ואכן בנר השני של חנוכה, 10.12.1936 הוקמו ביום אחד ה"חומה והמגדל", ובלילה האיר פרוז'קטור ובישר ליישובי העמק שקם קיבוץ חדש בעמק. באותה עת עדיין לא נסלל הכביש מבית אלפא לבית שאן והדרך לתל שוק עברה לאורך הגלבע ונחל הקיבוצים עד המקום בו נמצאים כעת הצימרים של הקיבוץ, שם נבנו ה"חומה והמגדל". בשנת 1937 בנה הקיבוץ את "גשר העפר" והחל לבנות את בתי הקבע של הקיבוץ מצפון לאסי. עם בניית מחנה הקבע של הקיבוץ הועברו ה"חומה והמגדל" לקיבוץ מסילות לצורך הקמת הישוב שלהם ממזרח לתל עמל.

בשנת 1950, לאחר הצטרפות ה"השלמה" לקיבוץ נוצר מחסור בשטחים לבנייה באזור הצפוני של הנחל והקיבוץ החל לבנות בתי מגורים גם בצד הדרומי שלו.

**מרוץ הלפיד
מבית אלפא לניר דוד**



**הדלקת נרות בסיום
המרוץ**





חג הקיבוץ

הצוות שמוביל את חג הקיבוץ כבר שנים רבות: נגה תמיר יחד עם גלי עסיס וחברות בו לירון ויטמן, ונוהר רבטל. אני מנצלת את הבמה להודות שוב, הפעם בפרהסיה על העבודה הרבה של כל אחת ואחת מכן. על עומק המחשבה והתמיכה שאתן נותנות לי.

מזה מספר שנים אנו מציינים את חג הקיבוץ בבוקר שבת. הפעם, זכינו במזג אוויר מושלם והארנו את נושאי הרפואה והבריאות בקיבוצנו על גווניהם השונים –

"בריאות מקומית מהקדחת ועד לקורונה".

בחג פעלו 4 תחנות שבכל אחת מהן קיבלנו את המיטב!

תחנת ההצגה באסי הקטן: הוצגה על ידי אלדד סרבנסקי, דגנית סרבנסקי-פרג ועמי לוז.

דגנית מספרת על התחנה: "הייתה לנו מינקה אישה ואגדה!" יזמו, כתבו בחרוזים והפיקו: יוני צין ונגה תמיר האלוף, הצגה קלילה בחרוזים, משובצת קטעי מפוחית מפי עמי לוז בנה של מינקה.

זהו סיפור חייה הבלתי ייאמן של אישה פורצת דרך, עקשנית ודעתנית, שחקרה את הקדחת בעמק והביאה למיגורה, ואף גילתה יתוש חדש, אנדמי לעמק בית שאן. אישה קטנה-גדולה שחייתה בינינו ונעלמה יום בהיר אחד כאילו בלעה אותה האדמה. אכן, סיפור אגדה שכל מילה בו אמת, צדק היסטורי נעשה ..."

[השיר על מינקה שכתבה יוני צין הובא בעלון הקודם].

דגנית ואלדד שמככבים בכל המְחָזָה, זה המקום להוקיר ולומר לכם תודה על חגים ומועדים רבים מספור.

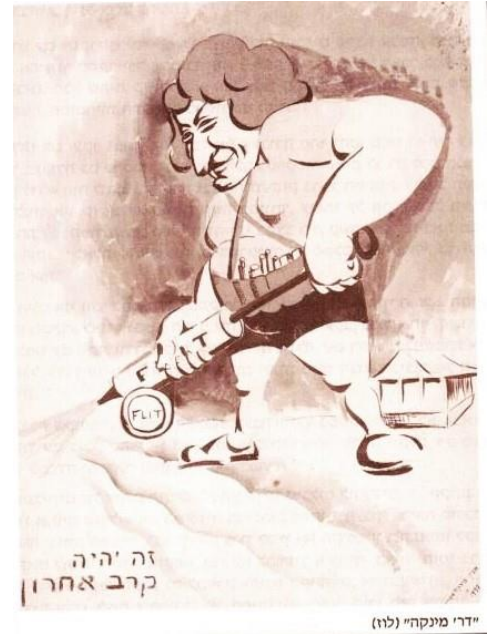
שאפו! ותודה רבה לעמי לוז, ריגשת בנגינתך ובהשתתפותך!

אלדד, דגנית ועמי לוז – מינקה, האישה והאגדה





רישום דיוקן: כלנית מלכין



קריקטורה של מינקה, צייר זאב פינקלשטיין

תחנת החידון במדגרה: בהפקת אילון סלוס ובהנחייתו. במדגרה התקיים חידון על מערכת הבריאות בניר דוד לדורותיה כשמשפחות שלמות התייצבו ובאו לאתגר החידון והפגינו שליטה מרשימה בחומר. למדנו מה זה טבריה בבית (טיפול בפנגו [בוץ] שהובא לקיבוץ לטפל בראומטיזם), וגם... **שערן להב** היה הקורבן הראשון לשכינת כלב חולה כלבת, איך יונה רפמן הכריזה על פתיחת עונת הרחצה באסי תוך בדיקת המים בידה, ואיך הנקניקים עם הבריום גרמו להרעלה המונית. היה יפה לראות את שיתוף הפעולה הרב דורי. משפחת **שלם** על שלל דורותיה בהנהגת דבורה ונכדיה קיבלו את הניקוד הגבוה בכל שלושת הסבבים.



רישום דיוקן: כלנית מלכין

פנקה גורן, הופיעה בחידון קהוט – אחראית על ניקיון השירותים הציבוריים (פעם זה היה תפקיד חשוב). הייתה אחראית גם לשרוף את ניירות הטואלט. אחריה התפקיד עבר לאחראי סידור עבודה.

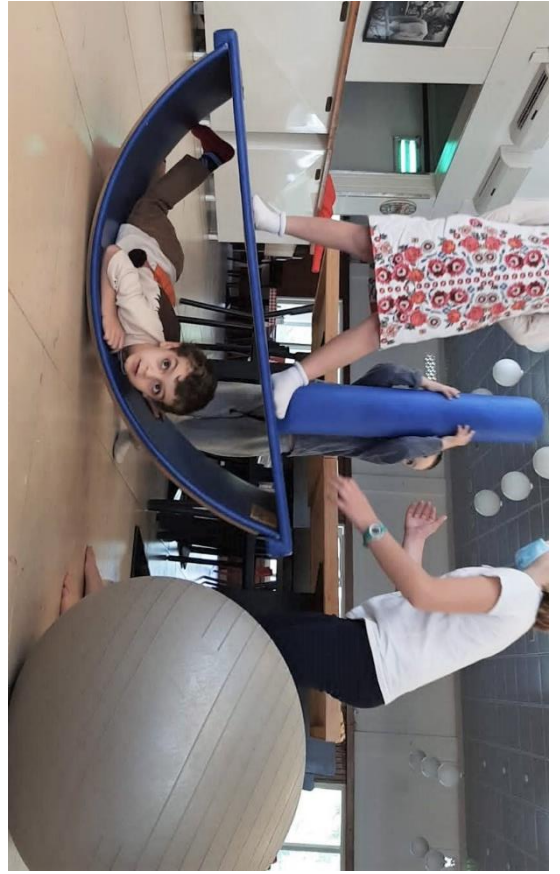
זה המקום להודות לאילון על תרומתו הרבה, כהוגה בלתי נלאה של משחקים, חידונים, חידודי לשון וקהוט, הגורמים לנו בכל פעם לגלות עוד נדבך של קיבוצנו וקהילתנו. אילון, מחכים לעוד רעיונות שיפיק מוחך היצירתי.

תחנת הפיזיותרפיה בחדר האוכל בהנחיית ליאת טובין.

ליאת הפעילה אותנו יחד עם הילדים בפעילויות שונות לבריאות הגוף והנשמה, בתחנה מהנה וממריצה.

ליאת מספרת: "ענף הפיזיותרפיה קיים בניר דוד מעל 60 שנה, הוא הוקם בניצוחה של עמירה רבטל ולימים הצטרפה גם יעל ברקוביץ'. בתחנה שהנחייתי בחג הקיבוץ שילבנו זיכרונות מן העבר שסיפרה רוני גופר, הסברתי על מהות השיטה הטיפולית, למי היא מתאימה וערכנו משחקים להמחשה. זו זכות גדולה עבורי להיות ממשיכת הדרך וזו הזדמנות לומר תודה לעמירה שקיבלה אותי בברכה והעבירה לידי את השרביט". לליאת תודה רבה על היוזמה והעשייה, נהנינו מאוד, מחכים לפעם הבאה.





תחנת הפאנל על הדשא ליד המרפאה. דודו לבני מלקט סיפורים ואנחנו נהנים.

השנה דודו הנחה את הפאנל המסורתי וחשף סודות וסיפורים מימי הראשונים. דודו מספר: "במסגרת החג שעסק בבריאות בקיבוץ מאז הקמתו, הנחיתי פאנל שעסק בסיפורי בריאות, בעיקר מהעשורים הראשונים.

איתי בפאנל היו ערן להב, שהיה ילד בשנות ה-40, מירי דגן, שהייתה ילדה בשנות ה-50, וגם עבדה שנים רבות כאחות בקיבוץ ויעל גת, שילדותה ונערותה היו בשנות ה-60, והיא כמובן בתה של יונה רפמן האחות המיתולוגית של תל עמל ודמות שאי אפשר לתאר את הקיבוץ בלעדיה.

הפאנל עסק בדמות האחות ותפקידיה בקהילה קטנה ואינטימית כקיבוץ. דיברנו על מחלות, נגעי עור שכבר חלפו מהעולם, סיפרנו על האיזולציה (שבצוק העיתים חזרה אלינו בשמה החדש – בידוד), על הכשות, עקיצות והרעלות לא עלינו. בקיצור, הקהל המתחלף בילה בנעימים".

דודו אתה מעשיר כל חג ומועד בקיבוצנו. תודה רבה על שיתוף הפעולה, המרץ והכישרון.



יונה רפמן

רישום דיוקן: כלנית מלכין



לאחר מספר סבבים בארבע התחנות, התכנסנו לטקס מסורתי מול בית התרבות שלנו.

ילדי השקדייה הקימו את חומה ומגדל, שאליהם צורף הפעם שחזור לאוהל המרפאה העתיק. האוהל נתפר על ידי **שלומית חרמוני** והורכב על ידי **סלע שיפוני**.



תודה רבה למשתתפי ריקוד חומה ומגדל, לשלומית ולסלע על התרומה הרבה.

מאיה ארטל ויוני צין סיפרו בטקס על זמנים עברו ... תודה לכן על השתתפותכן.

להקת הבית שלנו הנעימה בשירה, ואלה הם: **בועז ורון ויטמן, אורלי ארטל וארנון אנוך, עינב, יערה ואדווה וגנר**. תודה רבה לכולכם!

תודה **ליואב שטילרמן** שהתנדב ברגע האחרון ועזר לסחוב, להרים ולפנות.

תודה **לעומר סלע** שתמיד מכין הכול מראש, מרים, סוחב ומסדר ובסוף גם מחסל! כיף שיש על מי לסמוך.

תודה **לנמרוד וגנר** שהרים הגברה ותאורה בין טיפות הגשם בערב הלמפיונים, על הדשא הרטוב בחג הקיבוץ והאיר את הולצר כך שגרם לאולם נוקיה להסמיק. רמת המקצוענות שלך, העבודה, ההשקעה בכל פרט, האיכפתיות, מחממות ומאירות את ליבנו. תודה!

תודה רבה **לכלנית מלכין** שרשמה בכישרון רב דיוקנאות של מינקה, יונה ופנקה, צילמה ותיעדה את כל מהלך החג. תענוג להכיר עוד ועוד מכישרונותייך הרבים וליהנות מהם.

ותודה גדולה **לארכיון הקיבוץ**, האוצר בו את כל החומרים מהם הורכבו אירועי החג, ותודה **ליהודית אייל** המנגישה את החומרים לכל מבקש, במהירות ובדייקנות.

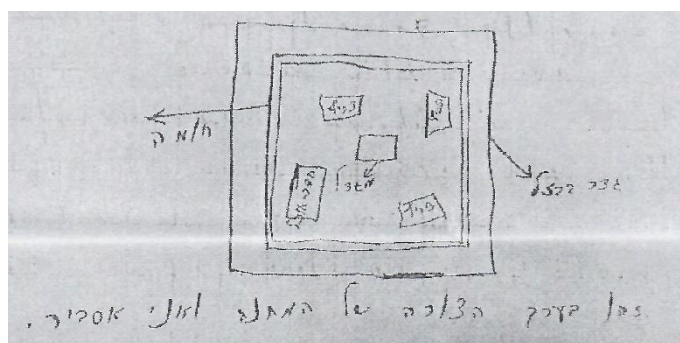
זווית נוספת לסיפור הקמת חומה ומגדל – מכתב שכתבה צילה זילבר-גולומב להוריה

שלום לכם הורי היקרים!

[בית-אלפא, 4.12.36]

את מכתבכם קיבלתי. אכן, מחכה אני לגמר הסדורים שלכם ואז אבוא לבקר אתכם. אתם יודעים בטח כמוני כמה זמן לא התראינו. בקרוב עשרה חדשים. אני התכוונתי לבוא אליכם בחנוכה, אבל דחיתי את נסיעתי מפני שאני רוצה להיות אצלכם כשתהיו מסודרים במקום החדש. ופעמיים לנסוע במשך זמן קצר כזה לא אוכל. נצטרך אפוא להתאמץ ולחכות אף-על-פי שאני מתגעגעת אליכם ורוצה מאוד לראותכם. בזמן האחרון חלה התקדמות רבה אצלנו בקיבוץ. שאיפתנו מאז ומתמיד הולכת ומתגשמת: אנחנו עולים להתיישבות. אתם אינכם יכולים לתאר לעצמכם את שמחתנו. הנה, עוד השבוע נהיה על האדמה שלנו. נחרוש אותה ונזרע. האדמה שלנו. שתי המילים האלה מצלצלות בשבילנו בצלצול מיוחד. התיישבות, זו המטרה שאליה הגענו עתה אחרי טלטולים ונדודים של כמעט חמש שנים. זה כבר חודשים אחדים אנחנו מדברים על זה ומתקרבים עוד ואני לא כתבתי לכם על אודות זה מאומה. מפני שלא היה כל ביטחון שנוכל באמת לעלות לתל-שוק. אבל עכשיו זוהי כבר מציאות. הכול מוכן והשבוע אנחנו מתחילים לעלות. בהתחלה יהיו שם רק 30 איש והם יחרשו ויזרעו וישמרו על האדמה ובמשך השנה נעבור לשם כולנו. אני לפי שעה נשארת בבית-אלפא. אבל רצוני גדול שיבוא מהר היום שבו גם אני אוכל לעבור למקום אליו שאפנו. לפי-שעה אין אנו בונים את הנקודה הקבועה שלנו, אלא מחנה זמני שעליו אנו מקבלים תקציב מהסוכנות. המחנה יהיה מבוצר ומובטח, באישור הסוכנות, הקרן-הקיימת והממשלה. וזהו צורת המחנה הזמני שלנו:

החומה שמצוירת בנויה כמו קיר של עץ ברוחב 40 ס"מ ממולא בחצץ (אבנים קטנות). זאת אומרת שני קירות (מקבילים) מלוחות-עץ ובאמצע החצץ. המגדל יהיה בגובה של 10 מטר ובפנים יהיה מוטור למים ודינמו לחשמל. ובכלל שיוכלו להשקיף מהמגדל על-פני כל הסביבה. החומה שתיארתי לכם קודם מגינה עלינו בפני כדורים. היא בגובה של אדם ולכן כל מי שנמצא בפנים מוגן ובטוח.



אנחנו מקבלים נשק מהממשלה עם גפירים מנוסים. הכל מוכן כבר אצלנו פה בבית-אלפא. הצריפים מפורקים והמגדל מוקם ורק צריך להעביר את זה לנקודה שלנו בתל-שוק. ביום אחד מקימים את הכל ובלילה כבר יכולים להימצא במקום בטוח. וכשהאנשים יהיו מובטחים יתחילו לבנות בנינים ואת המשק.

תכנית יפה? האם לא-כן? בכל מקום מתפעלים ממנה. וכך אנחנו עולים להתיישב.

כיתבו לי על הכול. מה נשמע ואיך אתם הולכים ומסתדרים? מה שלומכם ומה שלום הסבתא? כיתבו לי הכל.

כשאתם תגמרו לסדר את הכול תכתבו לי ואני אודיע לכם מתי אני אבוא.

שלכם באהבה, צילה

שאל גולומב – על צילה זילבר-גולומב

כמה מילות רקע למכתב של צילה (אימי) להוריה מיום 3.12.1936

אימא נולדה כבת יחידה להוריה נתן ואידה זילבר בסנט-פטרסבורג שברוסיה בשנת 1914. כשהייתה בת 10 עלתה המשפחה הקטנה לארץ והתיישבה בעין זיתים ליד צפת על קרקע שקנה סבה של אימא בתחילת המאה ה-20. לאחר רעידת האדמה הקשה באזור צפת, בשנת 1927 ועם פרוץ הפרעות של הערבים בשנת 1929, עברה המשפחה לירושלים.

ההורים של אימא יעדו לה את מקצוע ההוראה ושלחו אותה ללמוד בסמינר למורות "מזרחי" שהיה מוסד דתי. בשנת 1930 הוקמו הקינים הראשונים של השומר הצעיר בארץ. פרץ מרחב (אבא של אילנה שרייבר וסבא של שולמית קקון) נשלח להקים קן של השוה"צ בירושלים. פרץ ריכז סביבו כמה נערות מסמינר מזרחי שהצטרפו לתנועה במחתרת. בין הנערות היו גם שרה טל (אימא של ענת מגס), בת עמי אשכנזי (אימא של יוני צין) וצילה, אימא של מירי, אסנת ושלי. כשנודע להנהלת הסמינר על הצטרפות הנערות לשומר הצעיר, הן הודחו מהסמינר. שלושתן הצטרפו לגרעין "תל עמל" שישב אז על קרקע שנועדה להיות בית קברות ליד גבעתיים של היום.

בין השנים 1931 - 1936 הייתה אימא חברה נאמנה בגרעין ותרמה את חלקה בעבודה קשה. בשנת 1947 נשלחה אימא ע"י הקיבוץ להשלמת לימודיה כמורה בסמינר למורות של הסוכנות. היו אלה שנים מאוד קשות מבחינה ביטחונית, כאשר הנסיעה על הכבישים היוותה סיכון כבד. אימא הגיעה לקיבוץ רק פעמים ספורות בשנה ההיא, דבר שפגע בנו, ילדיה.

בשנת 1956 עברו הוריה של אימא לחיות בקיבוץ, כאן הם נשארו עד סוף ימיהם.

אימא נפטרה בשנת 1994 לאחר שהייתה חולה במשך כ-20 שנה.



תל-עמל נהדרת

ענת כפרי-פונרו על ההצגה של הנעורים

כיאה לחגיגות 85 לקיבוצינו, הגישו בני הנעורים באריזת מתנה את ה – הצגה "תל עמל נהדרת" שהפכה שיחת היום על המדרכות. הצגה שהיא "בוסט" של הומור משובח ומקומי. הזדמנות פז להביט על עצמנו מנקודת מבטם של דור העתיד שלנו כאן בבית ואכן, יש לנו "תל – עמל נהדרת".

נעלה ונביא קצת מהרחשים והתגובות שעלו:



כמה מילים טובות לכל העושים בכל אירועי חג הקבוץ אתמול. מהבוקר שהתחיל בתחנות, בצהריים בניית החומה והמגדל ועד לשיא בהופעה מרשימה של הנעורים הרגשתי חג בלב. היתה תחושה שעשייה מבורכת כזו היא ביטוי למצב של בטחון ביחד של שמחה ביחד, לראות את המסורת התרבותית של היום שמחברת ישן וחדש של שילובי דורות בעשייה מעידה על התפתחות נורמלית של חברה שתוכל להמשיך את חיי הקהילה לעוד שנים רבות וטובות. ולהופעת הנעורים אמש.

חבר'ה, עשיתם מופע לתפארת, גם בחירת הנושא, הצורה שנתתם למופע, התוכן, ההומור המטורף, שמחת החיים שלכם. מעולם בשנות חיי הארוכות בניר דוד לא חיויתי הופעה שכזאת, עם קריצה של ביקורת זור מלא אהבה לדמויות. יצוע היה מושלם!

תודה, תודה, תודה לכולם!!..!!

היי הילה, היה מופע משגע ומדהים. משמח ועוד אינספור מחמאות לנעורים ומדריכיהם. כדאי לפרסם במקומי את שמות כל המשתתפים, כי לא זיהינו את כולם וזה לפירגון. והעיקר: עשה מצב רוח טוב, גאווה ואופטימיות. מותר לך להעביר הלאה, זו הרגשה של כל הקהל. תודה רבה שעזרת ותמכת במפעל נהדר שכזה.

🌸🙌🙏🙏🙏



את ההצגה המושקעת כתבו וליהקו: המדריכים, עינת אזולאי, עידו נעמן וצוות כותבות/ים מהנעורים. על ההפקה ומאחורי הקלעים, צוותי במה מכוחות הנוער שלנו.

עיצוב המודעה: עינת אזולאי

רשימת קרדיטים:

שחקנים (לפי ה-א-ב):

אדוה וגנר – ענת כפרי, אורי חזן – גדי ורולקר, אוריה קהת – מליסה גופר, אלון נגלר – לביא מאירי, אסי גופר – שחם מיטלר, גיל פרי – מנחם "ממי" ארזי, דור אשכנזי – רונית באום, הילה רצון – שרה גונן, יונתן עדי – סבתא תמי, יערה וגנר – אסתי שורר, ליאור ברייר – מאבטח, ליבי ורדי – אליסיה ויינר, מאור נימרי – מנחה, מתן עסיס – דודו לבני, נדין גופר – מאבטחת, נועה ויינר – הילה דגני, סהר צרפתי – חן שלם, רומי רוזנשטיין – לימור גינת, רוני זמלן – גלי עסיס



אדוה היא ענת

נעה היא הילה

גלי רוני היא



מתן הוא דודו

יערה היא אסתי

צוות כתיבה (לפי ה-א-ב):

אורי אינדיך, אלון נגלר, יובל רבטל, יונתן עדי, יערה וגנר, ליאון להב, ליאור ברייר, מאיה רצון
נדין גופר, סהר צרפתי, רותם סלוס, שירה סברנסקי

צוות תפאורה (לפי ה-א-ב):

אדוה וגנר, אופיר ורולקר, אורי אינדיך, אורי כהן, אלה נגלר, הילה גונן, הילה רצון, טליה קהת, יובל רבטל, יובל
רוטמן, יעל עסיס, מאיה רצון, נדין גופר, נועה וינר, רותם סלוס, שירה זמלן, שקד להב



צוות לוגיסטיקה (לפי ה-א-ב):

אורי אינדיך, טל גינת, יובל רבטל, יובל רוטמן, ליאור ברייר, מאיה רצון, נדין גופר, סיון מסקין, עדי פירדמן, עידו רצון, עמית ויטמן, עמית טובין, תומר דניאלי, תומר סלוס

כוריאוגרפיה (ריקוד משחררים VS קיבוצניקים):

דור אשכנזי, מאיה שרמן

בימוי והפקה:

עידו נעמן, עינת אזולאי

שיער ואיפור:

סיון צור שלום, מאיה רבטל, מאיה שרמן, עינת אזולאי

הפקה מוזיקלית:

תום סגל

תודות נוספות:

ענת כפרי, הילה דגני, נוהר רבטל, נמרוד וגנר וצוות "נירקול", עופרי קצב, עומר טייכנר, דורה ברק, אמנון טובין, גיל טובין, שחם מיטלר, לביא מאירי, נוגה ברייר, צוות הגד"ש



חינוך וקהילה

החח"ק בשטח – חודשיים בסימן "מקומי"

בחודשים נובמבר ודצמבר, עסקו הצוותים והילדים בחקירה ועשייה בנושא "סיפורי מקום". כחלק מפעילויות השגרה וחופשת חנוכה יצאנו לטיולי יום בפארק ובברכות הדגים, וביקור במוזיאון "חומה ומגדל".

שבוע החופש עבר על כוחותינו, בין הטיפות, באווירה חמימה ונעימה. זכינו לטקסי הדלקת נרות אינטימיים עם סבים וסבתות בדואונים השונים וציינו יחדיו את החג בטקס הדלקת נרות. את התוכן והברכות למפגש החגיגי כתבו ילדי מועדון רותם, כיתות ה' ו' ולהדלקת הנרות הוזמנו הילדים מהשכבות הצעירות. כן ירבו טקסים ומפגשים משותפים ורב גילאים בביתנו.

על מירוץ הלפיד, וההצגה – נכתב במסגרת אירועי חנוכה וחג הקיבוץ.

קן השומר הצעיר בבית שלנו

שלישי פעמיים כי טוב, הוא יום פעילות התנועה בניר דוד בהובלת עפרי קצב, רכזת הקן. כ- 11 מד"ציות מקומיות, בנות כיתה י', בוגרות קורס סמינר צופי (כולל אומגה), לקחו על עצמן, באומץ, את אתגר ההדרכה השנתי.

מאחורינו מספר חודשים של פעילות שכללו: פעולה שבועית שעיקרה היכרות בין החניכים לצוותי ההדרכה, הפנינג פתיחת שנה לשלושת שכבות הדרכה, שהיה עשיר בהפעלות ובקולות צהלולים של ילדות וילדים.

פעילות הקן המסובסדת ע"י תנועת השוה"צ היא חלק בלתי נפרד מפעילויות התוכן של החינוך החברתי קהילתי. שיתוף פעולה זה מאפשר לילדינו השתתפות במפעלי התנועה בעלות סמלית.

כיתות ההדרכה לשנה זו: ה'-ט'. נאחל להם ולצוות ההדרכה ברכת הצלחה והנאה, חזק ואמץ!!





קבלו הצצה לעולמן של המדריכות המקומיות שלנו:

יערה וגנר – כיתה י'

אז למה בכלל הדרכה בשומר הצעיר?

"עוד מהפעולות של כיתה ז' אני זוכרת אותי ואת החברות שלי מדברות על כמה אנחנו רוצות לצאת למדצופי (סמינר ההדרכה של התנועה) ועל כמה אנחנו רוצות לקחת חלק בגוף הבוגר של השומר הצעיר. ובאמת, הגענו לסוף כיתה ט' ורצינו לצאת לסמינר אבל לא היה קן בקיבוץ ... התחלנו לחפור לעינת ולענת ולכל מי שרק יכולנו ובסוף קישרו אותנו עם רכז האזור ויצאנו למדצופי. חזרנו מהחוויה המטורפת הזאת עם רצון עז יותר להדריך.

ועכשיו זה קורה. בהדרכה אנחנו מתמודדות עם אתגרים חדשים שלא הכרנו, שמצטרפים לכיף גדול בתכנון ובהעברת פעילויות מהנות ומאתגרות הכוללות את ערכי התנועה."

יובל פירדמן – כיתה י'

"החלטנו לצאת למסע הזה של ההדרכה בעיקר כי אנחנו זוכרות עדיין את הימים בהם היו לנו פעולות, כמה חיכינו להן וכמה נהנינו, התגבשנו ולמדנו המון. כשהגענו ל- ט' והבנו שזו השנה של הסמינר מדצופי, החלטנו להתעקש ולצאת אליו במטרה שייפתח קן והתנועה תמשיך לפעול בקיבוץ. יצאנו לסמינר מדצופי, חוויה מטורפת, נהנינו ולמדנו המון. בתחילת השנה התחלנו להדריך, זו הזדמנות מדהימה בשבילנו ללמוד כל-כך הרבה דברים מאתגרים ולהתמודד עם סיטואציות שלא התמודדנו איתן בעבר."

יעל פז – כיתה י'

"אז למה יצאתי לסמינר? בהתחלה בכלל לא הבנתי, למה לצאת לישון שבוע שלם בשטח. כשהגעתי למחנה ראיתי כמויות של ילדים מכל הארץ והתחלתי להרגיש שזה הולך להיות משהו מטורף. עברתי חוויה של פעם בחיים עם המון בכי, אתגרים, מוזיקה וטיולי לילה. הכרתי מלאאא חברים לחיים עברתי חוויה שעד שאתה לא עובר אותה אתה לא יכול להבין! זה להיות 24/7 באנרגיות מטורפות ונהייתי מכל שנייה שהייתי שם. אני מאחלת לכל אחד לעבור חוויה כזאת. אני חושבת שלהדריך בשוה"צ זו הזדמנות להעביר את הערכים שלך, זה לגרום לחניכים לעבור חוויות לא שגרתיות, בין אם זה בטיולים או בפעילויות בקן שילוו אותם לכל החיים. אני מדריכה את שכבת ז' ואני נהנית להעביר להם פעולות כי הם יותר קרובים לשכבת הגיל שלי, ככה שאפשר לדבר איתם בגובה העיניים, ולהעביר להם תכנים על נושאים שמעניינים אותי. החלטנו לקחת על עצמנו את העשייה למען הקן כי מכיתה ו' אנחנו מדברות על כמה שאנחנו רוצות שיהיה פה קן טוב לילדים עם מדריכים וטיולים, ושהשכבות הצעירות יזכו לחוות את החוויות האלה".

ענת כפרי-פונרו, מנהלת החינוך החברתי קהילתי

אנשים בקהילה

פגישה שמחה עם שרון ושחר גורן

השורשים

שרון: גדלתי ברמת אביב ואחר כך בכוכב יאיר במשפחה מסורתית. למדתי במסגרות דתיות והגעתי עם גרעין נח"ל לקיבוץ עין הנצי"ב. עבדתי ברפת, אפילו עשיתי רישיון על טרקטור, ודרך חבר שעבד איתי, הכרתי את שחר. הייתי לפני צבא, ושחר כבר היה אחרי. אחרי הצבא למדתי חמש שנים אדריכלות באוניברסיטת אריאל. אהבתי מאוד את הלימודים, אחריהם עבדתי כאדריכלית הרבה שנים במשרדי אדריכלים. עד שהפכתי עצמאית והקמתי עם גיסי את המיזם Soul&Pepper, המספק שירותי ריהוט ועיצוב למשרדים. כיום אנו חמישה איש. אני מחלקת את השבוע בין המרכז לעבודה מהבית ומאוד מרוצה מקצועית.

שחר: נולדתי וגדלתי בקיבוץ עין הנצי"ב והתחנכתי בבית הספר בשדה אליהו, טרום "שקד", כשהבנים והבנות עוד למדו יחד. עשיתי שנת שירות בקיבוץ מירב, שהיה בשנותיו הראשונות והיה צריך לעזור לו. התגייסתי לצנחנים ולקראת סוף הצבא הכרתי את שרון. אחרי הצבא טיול קצר ועבודה בארה"ב, וכשחזרתי הצטרפתי לחברה שעסקה בפיקוח בנייה. מי שגייס אותי אליה היו גדי זמיר ואסף ארטל שעבדו בחברה וגייסו אנשים מהעמק. עבדתי בחברה הזו וצירפתי אליה עוד שני אחים שלי, ובשנת 2007 הקמנו עסק משפחתי של ניהול ופיקוח בנייה פרטית, ומאז אני שם. המשרד שלנו בהרצליה, אנחנו מנהלים פרוייקטים של בנייה פרטית באיזור המרכז. נוסע למרכז חמישה ימים בשבוע! ומאוד מרוצה ומצליח.

הגזע

שחר הוא גרינפלד, שרון היא גרניט, יחד יצרו את גורן.
שחר הוריד את הכיפה לקראת הצבא, כשהרגיש אין מאחוריה עבורו שום דבר. גם שלושת אחיו נפרדו מאורח חיים דתי (שחר הוא הבכור, אחריו שני אחים ואחות צעירה, כולם גרים בקיבוצים).
שרון הגדירה עצמה תמיד חילונית, אבל מנהלת דואט עם הדת על פי מה שמתאים לה, למשל בבית החדש תקפיד על מטבח כשר ומקיימת את הדברים שחשובים לה. דווקא האחים שלה הפכו לדתיים.

שרון: התחתנו כשהייתי בת 21. לא הכרתי חיים חילוניים, לא הכרתי אפשרות של מגורים משותפים ללא חתונה. הבת הבכורה, יהלי נולדה כשהייתי בת 27. שחר: הייתי בן 25 כשהתחתנו, זו הייתה הנורמה בקיבוצים הדתיים. היינו חברים ארבע שנים לפני החתונה.

הם חיו במרכז במקומות שונים ונולדו להם שלושה ילדים. הגיעו לניר דוד לסופ"ש לבקר את שמרית ועידו וייס (שמרית היא בת דודה של שחר), זה היה כמה שבועות לפני שהם עברו לבית שבנו בשלפים. בביקור הם סיפרו שהבית יוצא לשכירות.



מימין: יהלי, שחר, שרון, בארי ועומרי מקדימה

שחר: בדרך הביתה שאלתי את שרון: מה את אומרת, אולי נעבור לגור פה? כבר היה לנו היתר לבנייה בצור יגאל (שם גרנו). כבר קנינו מגרש ועשינו תכניות בנייה. שרון: היו לנו שבועיים להחליט, לארוז, להודיע בעבודה, להתארגן על עצמנו. בזמן הזה עוד הספקנו ללמד את בארי לרכב על אופנים בפארק של כפר סבא, כי עוברים לקיבוץ... לי היו יותר ספקות לגבי המעבר, כי הייתה לי בצור יגאל חבורה של חברות. שחר היה שם פחות מרוצה והרגיש שזה לא המקום שלו. ביום שהגענו הנה הבנתי ששחר מצא כאן את ביתו.

הצמרת

הגיעו לניר דוד בשנת 2016 כשוכרים.

שחר: הכניסה לשכונת ההרחבה הייתה מדהימה. עידו הכנס אותי לקבוצת הרכיבה, ותוך שבועיים הרגשתי חלק מהחבורה. היה כיף, לא תחרותי. חיבור מאוד מהיר, כיפי ונכון. בחוויה שלי הרגשתי מיד שאני בבית. בהמשך מעגל החברים התרחב. לשרון לקח יותר זמן.

שרון: להרגיש ממש בבית – לקח 3 שנים. בצור יגאל חיינו ליד ההורים שלי, האחים שלי, וכאן הייתי לבד. אני ברת מזל שמצאתי כאן קבוצת בנות שאני מרגישה איתן בבית. לשחר יש גם אח שגר ברשפים, ועוד קרובי משפחה בקיבוצי האיזור, וזה כיף שיש משפחה בסביבה הקרובה. היום אני מרגישה ממש בבית.

שחר: יצרנו כאן מעגל חברים חדשים, וזה דבר לא מובן מאליו. יש הרגשת גב, יש למי לפנות כשצריך. אם לא היינו מרגישים ככה, לא היינו בונים.

שרון: אנחנו חייבים **לחן ואורית** הכל. הם לא הרפו מאיתנו, הקפידו שנרגיש בבית. חן החליט שאנחנו צריכים להישאר לגור כאן ואירגן החתמות (שיאפשרו לנו להצטרף לבונים בשכונה, למרות שאנחנו לא בנים).

שחר: חיינו בבית בשכונה 4 שנים. באמצע הקורונה הודיעו לנו בעלי הבית שהשכירות נגמרה. כבר היינו חברים, אבל עדיין לא הוחלט על מגרש בשכונת הכרם. היינו בין לבין, הציעו לנו את הבית הנוכחי (הבית הקרוב לחדר האוכל), עשינו בו שיפוץ גדול ולאחרונה התחלנו לבנות את בית הקבע בשכונה.

השנים הראשונות בהרחבה היו כמו בתוך בועה; הכילו וקיבלו אותנו, והרגשנו בבית. בתקופה הראשונה, כשעברנו את הכביש לקיבוץ, נפגשנו באנשים שלא ידעו איך לאכול אותנו. "של מי אתם?" יש כאן קהילה מאוד חזקה, עם ערך מוסף תרבותי. אני חבר מזכירות ורוצה לראות את הדורות הצעירים יותר מושכים בעול הניהולי.

שרון: יש כאן קהילה מאוד דואגת, שזה מדהים בעיני. יש לך תמיד איך לתת, לעזור, וגם לקבל אם אתה צריך. מצד שני יש כאן בעיה של קבלת האחר, ולא מעט חשדנות, ולא רק בגלל הסיפור עם האסי. הקהילה מציעה שפע של הזדמנויות למפגשים, ולא ברור לי למה הרבה אנשים, דווקא בגילאי הביניים לא מגיעים אליהם. אני מגיעה בשמחה לאירועים שונים, אם רק מצליחה.

לשרון ושחר שלושה ילדים: **יהלי** בכיתה ח', **בארי** בכיתה ו' ו**עומרי** בכיתה ב' – כולם נקלטו בקבוצות הגיל שלהם ונוסעים לבתי הספר בשמחה.

ברוכים הנמצאים. המשיכו להכות שורש, לחזק את הגזע ולהגביה עוף.



לבנות ובני חודש דצמבר

בת 50

מליסה הארון גופר בת 50

פול סיימון שר על חמישים דרכים לעזוב את האהובה שלך, ואנחנו חושבים על חמישים סיבות למה לא.

כשאת סוגרת חמישים הקפות סביב השמש רצינו רק לאחל לך שהחמישים הבאות יהיו יפות כמו החמישים האחרונות – מלאות פרחים וסוקולנטים וטילים ורכיבות וחיות ופעילות משמעותית למען שיהיה כאן – בקיבוץ, במדינה ועל הכוכב הזה שמתחיל את ההקפה ה-51 שלך, קצת יותר טוב. מכל המשפחה האוהבת אותך מאוד.



בת 40

שרון גורן בת 40

שרון אהובתי; איך את כבר בת 40?

כבר מלאאא שנים שאנחנו צועדים יחד. את צבעונית ומיוחדת. חיה במהירות 200 קמ"ש. 24 שעות ביממה אף פעם לא מספיקות לך. מאחל שתמשיכי להיות אהובה, מגניבה, מקורית ומיוחדת. שתעשי רק מה שאת אוהבת ושתמיד תהי שמחה, בריאה ומאושרת. אוהב המון ושמח באהבתנו ובחברותנו, שחר.





מעיין מפעי בת 30

זמן טוב להכיר:

נעים מאוד, אנחנו ראובן (33) ומעיין (30) מתגוררים בקיבוץ כבר 3 שנים, בשנה האחרונה אצל משפחת סברנסקי.

ראובן עובד במחלקה הטכנית בחברת ביו-בי בשדה אליהו,

ומעיין עובדת כרכזת חברתית בהוסטל לנערות בסיכון של מלכישוע בטירת צבי.

מעיין חוגגת תחילתו של עשור חדש, ומאחל לה המון מזל טוב, אושר ושמחה!!

שמחים להיות חלק מהמסורת היפה, וניפגש בשבילים!!



ועוד נברך את **אסף שפירא** שהיה החודש בן 40

ואת **אוריאל גולן** שהייתה החודש בת 30

רקה נולדו

מזל טוב לסבים תמר וזוהר, לסבתא רבה תמי שיפוני ולכל המשפחה המורחבת.
ב-5.12.21 נולד דניאל, בן שני לשקד ונעם שחם, אח לגילי.



מזל טוב לסבים מוניקה וחיים שחובקים נכדה.
ב-22.12.21 נולדה בת שנייה לקרן ורותם, אחות לאלה.



משפחה חדשה בקיבוץ – משפחת ויטמן מציגה עצמה

שלום חברה, נעים מאוד

אנחנו משפחת ויטמן-נאור. הגענו לפני כארבעה חודשים מרחובות.

במקור – רונן מכרמיאל (אח של בועז ויטמן) ומיכל – ממושב סתריה, הממוקם בשפלה, בין רחובות לרמלה.

יש לנו 4 בנים תוססים:

אורי ושחר – תאומים בני 10.5

אסף – בן 8

ואדם – בן שנתיים

אנחנו שוכרים את הבית של פנינה לוינס, בהרחבה.

שנינו עצמאיים, רונן מוזיקאי ומיכל שחקנית.

המעבר לכאן הוא שינוי משמעותי ומרגש עבורנו ואנחנו כבר חשים איך החיים כאן, בלב הטבע המפעים הזה, מתנהלים בקצב שונה מאשר במרכז הארץ, איטי ונעים יותר.

נשמח בהזדמנות זו להודות על קבלת הפנים הנעימה והחמה של הקיבוץ כולו ושל שכונת ההרחבה בפרט.

אז הרבה תודה ...

רונן, מיכל, אורי, שחר, אסף, אדם, איסקו הכלב וג'ורג' החתול (יליד ניר דוד)





לזכרה של נטע שוורץ

נטע, (הספד בהלוויה)

כשנפגשנו בפעם הראשונה, הדבר הראשון שראיתי אצלך היה זוג העיניים הכחולות שלך. עיניים כאלה שמתבוננות ואומרות המון. קיבלת אותי בזרועות פתוחות למשפחה ואני למדתי להכיר אותך: נטע שאוהבת לטייל, שאוהבת טבע ומכירה כל פרח וצמח, נטע שזוכרת כל פרט קטן מכל מסע שעברה, אישה של עבודת כפיים עם גינה מפוארת וגם אשת ספר בעלת דעה. בגאווה היית מספרת סיפורים על הקיבוץ ועל אבא שלך שהקים את חומה ומגדל.

אבל יותר מכול, היית נטע של דדה. תמיד אמרת לנו שכל השנים הייתם האחד בשביל השנייה. וכך גם היה לאורך השנתיים האחרונות בהן חלית. ראינו איך דדה מלווה ועוטף אותך כל הזמן במסירות אין קץ.

בשנתיים האלה, גם גדלה המשפחה. לאה ועידו חזרו והצטרפו עוד נכדים, וכולם גרים בקיבוץ. ואנחנו השתדלנו לבוא, לבקר, להיות. בכל פעם שנעם היה נכנס אליכם הביתה, העיניים הכחולות שלך היו מתמלאות באור. וכשהייתי מספרת לך משהו מהחוכמות שלו, הן גם היו מחייכות והייתי רואה כמה את גאה ומאושרת. קראת לו "ילד הבריאות שלי".

אמרת לי שאת בוחרת להמשיך ולהילחם ולקבל טיפולים כי את לא יכולה לוותר על הנכדים. רצית לראות אותם גדלים, מתפתחים, לראות לאיזה אנשים הם הופכים להיות. אני כל כך מצטערת שזה לא יקרה, אבל מבטיחה שנמשיך לגדל אותם באהבה ונספר להם על סבתא נטע המיוחדת שלהם.

ענת גדה שוורץ

3.12.2021

שבוע עבר מאז שנפרדנו ממך והנה אנחנו שוב כאן.

במהלך השבוע הזה המשפחה התכנסה יחד. נפגשנו עם אנשים מעולמך שלא הכרנו, העלינו זכרונות ולמדנו עליך פרטים שלא ידענו. התרגשנו, צחקנו ולרגעים גם דמענו.

נטע, המוח יודע, מבין, אבל הלב – הלב מסרב לקבל, לעכל. אני מתקשה להכיל את הידיעה שאת איננה עוד איתנו, מרגישה שאם בעוד רגע אבוא אליך עם הבנות, אפתח את הדלת ואת תחייכי אלינו, תאמרי "שלום" בשקט שלך ותתחבקי עם תמר שלנו שכל כך אהבת, נכדתך הראשונה.

נטע, אם הייתי צריכה לנחש מה מטריד אותך עכשיו הייתי מהמרת על כך שאת מבקשת שנהיה יחד כולנו, הילדים והנכדים, שנשמור על דדה, שהיה כל כך מסור אליך ועכשיו נשאר עם ריק גדול. אני מבטיחה לך שאנחנו כאן ונקיף אותך, נשמור עליו ונמלא את ימיו בשמחה ובנחת.

נטע, כשהכרתי את עידו לפני עשר שנים, הדבר הראשון שהוא סיפר לי עליך היה, שאת זוחלת מתחת לגדרות כדי לראות פרח מיוחד שאהבת, שפורח בזמן מסויים מאוד ובתנאים מאוד מיוחדים. אני זוכרת שזה מאוד הצחיק והרשים אותי.

ככה ארצה לזכור אותך – פעילה, נחושה, מגיעה למה שחשוב וקוסם לך בדרך השקטה והמיוחדת שלך. נוחי על משכבך בשלום נטע יקרה, תחסרי לי מאוד.

לאה שוורץ

לזכר חברינו ובנינו שנפטרו בחודש דצמבר, כסלו-טבת



שם הנפטר	תאריך לועזי	תאריך עברי
מקס הלר	2.12.1938	ט' כסלו תרצ"ט
יהודה פאפו	2.12.1938	ט' כסלו תרצ"ט
בנימין מלצקי	2.12.1938	ט' כסלו תרצ"ט
עמנואל ברשי	23.12.1948	כ"א כסלו תש"ט
בנימין פלגי	3.12.1974	י"ט כסלו תשל"ה
פרנקו מאשי	28.12.1975	כ"ד טבת תשל"ו
ביכו (יונה) ביכובסקי	19.12.1976	כ"ז כסלו תשל"ז
אליהו שפיר	26.12.1977	ט"ז טבת תשל"ח
מיצ'ק (מיכאל) עדן	8.12.1981	י"ב כסלו תשמ"ב
קלרה שור	20.12.1981	כ"ד כסלו תשמ"ב
רחל פליק (פולונסקי)	15.12.1984	כ"א כסלו תשמ"ה
נפתלי גולומב	22.12.1984	כ"ח כסלו תשמ"ה
צבי גופר (פרידהופר)	2.12.1985	י"ט כסלו תשמ"ו
בן (משה) מאירי	14.12.1986	י"ב כסלו תשמ"ז
רחל הוכמן	8.12.1989	י' כסלו תש"ן
מלכה פרי (פדרבוש)	23.12.1989	כ"ה כסלו תש"ן
גנה יכין	7.12.1991	ל' כסלו תשנ"ב
רות שפירא (קוהל)	4.12.1992	ט' כסלו תשנ"ג
רעיה כספי	25.12.1992	א' טבת תשנ"ג
יהושע סגל	17.12.1993	ג' טבת תשנ"ד
הניה מובשוביץ	13.12.1994	י' טבת תשנ"ה
לנה וולטרה	25.12.1998	ו' טבת תשנ"ט
שאול זיו	24.12.1999	ט"ו טבת תש"ס
ישראל אייכנוולד	29.12.1999	כ' טבת תש"ס
גבע מסקין	20.12.2000	כ"ד כסלו תשס"ד
מאשה לסקר	20.12.2001	ה' טבת תשס"ב
רבקה אילון	4.12.2002	כ"ט כסלו תשס"ג
חביבה טובין	18.12.2003	כ"ג כסלו תשס"ד
מתלא שיפוני	11.12.2004	כ"ח כסלו תשס"ה
יהושע לוריא	17.12.2005	ט"ז כסלו תשס"ו
אבימלך הלוי	24.12.2005	כ"ג כסלו תשס"ו
הלמוט לסקר	10.12.2007	א' טבת תשס"ח
רותי הכהן	10.12.2008	י"ג כסלו תשס"ט
סילביה נשר	22.12.2009	ה' בטבת תש"ע
לאה'קה גלר	15.12.2011	י"ט כסלו תשע"ב
הלה צינברג	08.12.2013	ה' טבת תשע"ד
לאה גור	02.12.2014	י' כסלו תשע"ה
שושנה קול	28.12.2014	ו' טבת תשע"ה
מנשה כהן	29.12.2014	ז' טבת תשע"ה

תשבץ הגיון – הוריקן [אורי קלס]

6		5		4		3	2	1
					8			7
	12		11		10			9
			15			14		13
							16	
19			18					17
	22			21				20
		24		23				
		26						25

הגדרות

מאונך

1. מתנה לא מספיקה אחרי שהוא קנה (4)
2. המוצר הראשוני יצא כשנכנס התשר לאבוס (2-5)
- 3+9 (מאוזן) אוסיין או שרואים אותו לפני כולם (4)
4. שפטו אותו ושב ונע (3)
5. פרד ויק עשו אחרת את הציפורניים (6)
6. המון משתנה כשהוא סואן ורוגש (4)
8. לגור אי שם משמעות שונה לסיפור (6)
11. זהו: אפשר להתקלח בפורטוגל (6)
12. מייצר אנרגיה בשורה חכמה (7)
14. נשמעים כמו צווחנים אבל בסה"כ באו לעשות קניות (6)
17. החמישית ב"זום" וזה מלוכלך (4)
19. הגשם ששב לגן החיות (4)
21. ההבדל שיש כשהעין בפר (3)
24. "ראו 22 מאוזן"

מאוזן

1. שראש המשפחה משך וינק (3)
4. הדוב הוא בדלן ומאוד עני (5)
7. בוא! בין המוצרים שאתה מביא מחו"ל (5)
9. "ראו 3 מאונך"
10. בלטה ולי זו הייתה נערה פתינית (6)
13. הצדיק שנכנס למטוס עם מקבץ מופעים (4)
15. לא ישב בקיבוץ (4)
16. סוף: פרור אחר שניתן לבעל התואר (7)
17. לא שוכח ש... כרוז השתנה (4)
18. אווז "דובר"? (4)
20. פה ניסו אחרת לשאוף לקרבם (6)
- 22+24 (מאונך) יש בית בייל שניתן לשינוע (4)
23. הוא ישיר ודוגרי ע"י נני משתנים הדברים (5)
25. חמי במר לו נהיה גרוע יותר (5)
26. בנתה בית בקיבוץ (3)